

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLVIII
MARTIE — APRILIE 1970

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

<i>Femeia — mamă</i>	A. Bălan
<i>Mama mea — idealul meu</i>	N. Bastoreală
<i>Dreptatea</i>	I. Rînea
<i>Ochii mamei (versuri)</i>	Burtescu Benone
<i>Faptele creștinului</i>	V. Florescu
<i>Este Hristos Fiul lui Dumnezeu?</i>	C. Adv.
<i>Nevoia creșterii și rodirii</i>	A. Pălășan
<i>Isus Hristos</i>	D. I. Bădescu
<i>Despre scrierea Bibliei</i>	V. Laszlo
<i>Puterea pildei</i>	I. Dinescu
<i>Fluturele și păianjenul (versuri)</i>	Titu Zamfir
<i>Menirea femeii (versuri)</i>	I. Ștefănescu

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă Românie. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.
Redacția și administrația : București, Str. Labirint 116

Redactor :
DUMITRU POPA

Femeia— mamă

A. BĂLAN

In decursul vremurilor, popoarele și-au sărbătorit anumite zile, după obiceiurile locale și evenimentele întîmplate cărora au fost consacrate.

Luna Martie la Romani era consacrată zeului războiului Mars. La început acest zeu a fost numai al agriculturii, iar mai târziu și al războiului. Tot în luna Martie sărbătoreau cultul zeiței Vesta, zeița Vetrei, care închîpuia prosperitatea și temeinicia familiei.

La 8 Martie se sărbătorește ziua internațională a femeii. Sărbătoarea aceasta evocă rolul femeii în viața socială a omenirii. Astăzi, femeia cu drepturi egale cu ale bărbatului, participă efectiv la viața economică, politică și socială a țării. De la simplă muncitoare, pînă la conducătoare de mari unități economice și științifice, femeia alături de bărbați, făurește o viață nouă în țara noastră. Cît de multiplu se împletesc activitățile femeii de azi; de la viață obștească, la aceea de mamă și soție! Și, ea, conștiințioasă ca de obicei, face față pe ambele laturi. Nici nu s-ar putea concepe viața modernă fără participarea femeilor, fără contribuția activă la toate formele de activitate de azi.

Glasul lor se face tot mai auzit pe arena internațională și prin congrese, conferințe, publicitate, cheamă pe soții lor să se trezească și să împiedice cursa înarmărilor — menținerea războiului rece —, pentru ca copiii lor să trăiască, să se dezvolte, să fie fericiți și să nu fie uciși de gloanțe și bombe.

Dar, dacă rolul femeii e de nelipsit în societatea de azi, e tot atît de adevărat, că rolul ei cel mai important e acela de soție și mamă a căminului său, deoarece prin copiii și tinerii de astăzi se hotărăște viitorul societății de mîine. Și ce vor face acești tineri și copii, depinde de familie, depinde de mamă. Lipsei de o bună educație din familie — din cămin

— poate să i se pună în seamă cea mai mare parte din bolile, mizeria și crimele care bîntuie omenirea.

Părinții și în special fiecare mamă, pot pune temelia unei vieți sănătoase și fericite pentru copiii lor, pentru familiile lor. Mama, are în mîină, în mare măsură, soarta copiilor săi. Ea are de-a face cu dezvoltarea sufletului și a caracterului, precum și o înrîurire nu numai pentru un timp vremelnice, ci și pentru veșnicie. Ea seamănă o sămînță care va răsări și aduce rod.

Mai cu seamă în anii copilăriei, răspunderea zace asupra ei, de a forma caracterul copiilor ei, de a-i pregăti din punct de vedere sufletesc și social.

Ea poate să le însuflă dorința și să le dezvolte puterea de a face din viața lor o onoare pentru Dumnezeu și o binecuvîntare pentru lume. Nici o lucrare nu se poate compara cu a ei, căci ea nu îmbracă ca un poet în cuvinte meșteșugite o idee, nu-și exprimă simțămîntele în melodii armonioase; în schimb, ea dezvoltă sufletul omului de mîine.

În familie, sub privirea atență și delicată a mamei, se formează caracterele. Iubirea maternă capătă în sfințenia căsătoriei și în moravurile familiei o consfințire mai înaltă.

În timpul copilăriei, familia este o școală, iar mama o educatoare. Tot în familie, mama și tovarășa noastră de viață, învață, înțeleaptă și veghetoa-re conducere a treburilor casnice, însemnătatea chemării sale și înrîurirea folositoare ce i-a fost dată să aibă asupra fericirii soțului și copiilor săi.

Viitorul unui copil, — zicea Napoleon — depinde de mama lui, repetînd adeseori faptul că, strălucirea lui o datorează vrednicei și energicei lui mame. Un stîlp al familiei e mama, iar cheia bolții este iubirea. O femeie care iubește frumosul își împodobește casa spre a înveseli inima celor din casă. În felul acesta legăturile iubirii se amplifică, modelează caracterele în bine, iar copiii vor crește tari în spirit și vor deveni soli ai buneii creșteri și ai iubirii.

Ascultarea este temelie caracterului moral. Mama este aceea care învață pe copii să asculte de părinți, ceea ce constituie primul pas spre o viață ordonată. Sinceritatea și modestia femeii, mamei, înfrumusețează căminul. Într-un cămin ordonat, copiii crescuteți sub călăuzirea înțeleaptă și iubitoare a mamei — îndeosebi — nu simt dorința să hoinărească aiurea în căutarea de plăceri și alte tovărășii vinovate. Spiritul mamei va modela caracterul lor, formîndu-le obiceiuri și principii care vor fi un scut puiernic împotriva ispitelor.

Dar o mamă — soție — conștientă de rolul pe care-l are în societate, poate fi de folos

și altor familii descumpănite în viața lor de familie.

Se spune despre o astfel de soție, că a observat în ultimul timp că cei doi prieteni ai soțului ei duc o viață foarte dezordonată. Ea se teme pentru soțul ei să nu înceapă și el o viață la fel, cum fusese de fapt în anii dinainte, și din care cu mare greutate l-a putut salva. De aceea într-o seară, ea i-a amintit într-un mod foarte delicat, ceva despre temerile ei, iar el aproape înfuriat a răspuns:

— De aci înainte, nu voi mai avea prietenie cu nimeni, ca să fii liniștită.

— Nu așa, dragă, i-a răspuns dînsa, un procedeu de felul acesta din partea ta, nu-i va putea îndrepta cituși de puțin pe prietenii tăi: lasă-mă pe mine să lucrez. Îngăduie-mi numai timp de o lună și ai să vezi cum am să reușesc să îndrept toată situația lor!

— Cum dragă soție, a întrebă soțul ei mirat, tu ai să îndrepti pe acești oameni spre o viață exemplară? Ai să-i gonești de la cîrcumă, să se ducă la casele lor cum face d-na A. cu bărbatul ei?

— Nu, a zis ea, eu știu o altă metodă, numai fii bun și ai răbdare o lună de zile.

Bărbatul așteptă să vadă ce va întreprinde soția sa, însă ea părea că nu face nimic. Între altele însă, el observă că cei doi prieteni ai săi au început să părăsească localurile unde petreceau nopți întregi, au părăsit cărțile de joc și altele.

A trecut luna și el nu mai avea răbdare de a întreba, căru-i fapt se datorește schimbarea vieții prietenilor lui; ce lucru tainc a folosit soția sa, de a avut succes așa de strălucit?

— Iată ce-am făcut, a răspuns ea: În loc să vorbesc cu bărbatii, eu am lucrat cu soțiile lor. În adevăr, am avut multe greutăți pînă m-am înțeles cu ele. Fiecare dorea ca bărbatul ei să vină acasă de vreme, și plîngînd îmi spuneau că de multe ori el vine după miezul nopții. Au rămas foarte mirate cînd le-am spus că ele sînt

de vină. „Dar ce să facem“? mă întrebă ele.

— Înainte de toate, am spus eu, trebuie să aveți grijă să lucrați așa fel în cămin, ca toate să placă bărbaților dvs, și astfel să fie atrași în cămin și să nu-și mai caute distracții în afară. Aceasta însă se va realiza atunci cînd îi veți primi în casă cu o față veselă și cu amabilitate; cînd o să vă îngrijiți ca ei să găsească o locuință îngrijită, curată și bine aranjată; apoi mîncarea pregătită la timp, gustoasă, și copiii spălați și îmbrăcați curat. Apoi să arătați interes pentru lucrul lor, să-i întrebați cum le merge. Cînd îi vedeți că vin acasă indispuși, să încercați să-i mîngiați cît puteți. După aceea să le istorisiți cîte ceva despre cele ce vi s-au întîmplat în cursul zilei. Cu un cuvînt, schimbați-vă purtarea față de bărbații dvs., în bine, și îi veți cîștiga.

O femeie a cărei inimă este curată și credincioasă, duioasă în toate suferințele, care arată compătimire față de toți care sînt în durere și este în orice moment gata de a da ceea ce ar costa multă putere și abnegație de sine, nu privește nici un lucru ca ceva înjositor. Ea este curată și bună, în toate amănuntele vieții, un prieten credincios și un înger ajutător în tristeță și boală.

— În cele din urmă femeile m-au înțeles și au urmat sfaturile mele; și în adevăr bărbații lor au început să se îndrepte. Iată deci, ce-am putut face pentru binele semenilor mei.

„Cine poate găsi o femeie virtuoasă? Ea este mai de preț decît mărgăritarele“.

„Inima bărbatului se încrede în ea și nu duce lipsă de nimic. Ea îi face bine și nu rău, în toate zilele vieții sale... Bărbatul ei este bine văzut... Ea deschide gura cu înțelepciune și învățături plăcute îi sînt pe limbă. Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei și nu mănîncă pinea lenevirii“.

„Răsplățiți-o cu rodul muncii ei și faptele ei s-o laude la porțile cetății“. Prov. 31,10—31.

MAMA MEA — IDEALUL MEU

N. BASTOREALA

Acest adevăr exprimat de Apostolul Pavel sub inspirația Divină, ne îndreptățește să acordăm deplină încredere cuvintelor prin care se spune că „un om este ceea ce a fost mama lui”. Apostolul Pavel, urmărind arborele genealogic spune: „In bunica ta, care la rîndul ei a fost mama mamei tale, apoi ție ți s-a transmis ceea ce și mama ta a primit de la mama ei, pe vremea cînd și ea era copil și depindea de grija maternă a mamei sale, așa cum și tu acum depinzi de grija și de munca ei”.

Ce fericit este cel care a avut prilejul să aibă așa antecesoare care să-i transmită ca moștenire învățături sănătoase și morale cît și un caracter de toată cinstea.

Un bărbat credincios a spus cîndva: „Binefacerea cea mai mare, care i-o poate dărui Dumnezeu unui om, este fără îndoială o adevărată mamă. Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru mama mea. Eu știu cît de mult s-a îngrijit ea de mine ca să primesc o educație care să facă din mine un om demn de credința mea și demn de societatea în mijlocul căreia viețuiesc. Fiecare are o mamă, și chiar dacă acum ție plele îmi

„Îmi aduc aminte de credința ta neprefăcută, care s-a sălășluit în bunica ta Lois și în mama ta Eunice, și sint incredințat că și în tine”. 2 Tim. 1,5.

■ ■ ■

sînt încărunțite, eu nu sint decît copilul mamei mele”.

De asemenea și A. Stefter a spus: „Inima mamei este locașul cel mai frumos și binecuvîntat pe care nici un copil n-ar trebui să-l piardă vreodată, chiar dacă anii i-au adus părul alb, semn al bătrîneții”, iar Meng Tseos adăuga: „Și om mare este cel ce nu și-a pierdut inima de copil”.

E adevărat că cel ce-și păstrează inima ca de copil față de părinții săi, nu va uita niciodată învățăturile bune ale lor și va fi gata oricînd să renunțe la îngîmfare și orgoliu, primind cu sinceritatea unui copil, atît sfaturile, cît și mustrările de care are poate nevoie în anumite împrejurări.

Cine are fericirea să aibă o mamă ideală, acela a primit un dar ceresc. Avem raportat în Sfînta Scriptură cazul marelui bărbat de odinioară, Moise: „Un om din casa lui Levi luase de nevastă pe o fată a lui Levi. Femeia aceasta a rămas

însărcinată, și a născut un fiu. A văzut că este frumos, și l-a ascuns trei luni. Ne mai putînd să-l ascundă, a luat un sicriș de papură, pe care l-a uns cu lut și cu smoală; a pus copilul în el, și l-a așezat între trestii, pe malul riului. Sora copilului pîndea la o depărtare oarecare, ca să vadă ce are să i se întîmple. Fata lui Faraon s-a pogorît la rîu, să se scalde; și fetele care o însoțeau se plimbau pe marginea riului. Ea a zărit sicrișul în mijlocul trestiuilor, și a trimes pe roaba ei să-l ia. L-a deschis și a văzut copilul: era un băiețaș care plîngea. I-a fost milă de el, și a zis: „Este un copil de al evreilor! Atunci sora copilului a zis fetei lui Faraon: „Să mă duc să-ți chem o doică dintre femeile evreilor, ca să-ți alăpteze copilul”. Du-te, i-a răspuns fata lui Faraon. Și fata s-a dus și a chemat pe mama copilului, și ea a luat copilul, l-a alăptat și l-a crescut”. Exod 2,1—8.

Moise a avut o mamă ideală care a urmărit fericirea copilului ei, crescîndu-l pentru Dumnezeu cît și pentru omenire. Dacă și pînă azi se vorbește despre Moise ca despre un mare bărbat din punct de vedere moral și social, aceasta este opera mamei sale, care și-a înțe-

les menirea rînduită ei de Dumnezeu, menire ce și-a îndeplinit-o cu toată dragostea de mamă.

Ea era perfect conștientă că viitorul fericit al societății umane este încredințat fiecărei mame, care trebuie să-și formeze copilul să fie mîine, omul cinstit, harnic, și iubitor de tot ce este spre binele său și al semenilor săi. Așa s-a făcut că Moise ajunge un mare dregător la curtea lui Faraon, și cu toate idolatria și imoralitatea ce luase proporții, el se păstră pe cărarea demnității de credincios al lui Dumnezeu și slujbaş corect, fiind un exemplu bun printre concetățenii săi, așa cum ne este raportat în scrierile inspirate: „Marea misiune, pe care el o împlini ca conducător al lui Izrael, dovedește, cât de însemnată este lucrarea unei mame creștine. Mama are în mînă în mare măsură soarta copiilor ei. Ea are de a face cu dezvoltarea sufletului și a caracterului. Ea seamănă o sămînță care va aduce rod. Impresiile, care se fac în suflete, în anii copilăriei, vor rămîne pentru întreaga viață. Fiecare mamă trebuie să simtă, că clipele ei sînt de neprețuit. Mulți pași greșiți și multe crime comise de bărbați și femei au provenit din neștiința și neglijența aceloră, a căror datorie era, de a călăuzi picioarele micuților pe calea cea dreaptă. Atunci se va arăta, că mulți din cei ce au devenit o binecuvîntare pentru lume prin lumina geniului, a adevărului și a sfințeniei, au datorat aceste principii care au format resortul principal al influenței și al succesului lor, mamei”.

Ana, o mamă evlavioasă, a înțeles că educația copilului nu este un lucru atît de mic și neînsemnat, la care ea, să nu-i atribuie toată atenția și dragostea ei de mamă. „Moda și obiceiurile exercită o influență puternică asupra tineretului. Dacă mama este neglijentă în privința datoriilor ei, de a călăuzi, de a povățui și ține în frîu pe copiii ei, atunci ei se vor deprinde de la sine cu obiceiuri rele și se vor abate de la bine. Este privilegiul unei mame, de a

servi prin influența ei ca o binecuvîntare pentru lume, iar împlinirea acestei misiuni va aduce bucurie propriei sale inimi”.

Sînt înșiorătoare, totuși, rapoartele despre unele mame care au avut o influență rea asupra educației copiilor ei, așa cum găsim raportat în Sfînta Scriptură: „Totuși a venit o zi cu bun prilej, cînd Irod își prăznuia ziua nașterii și a dat ospăț boierilor săi, mai marilor oastei și fruntașilor Galileii. Fata Irodiadei a intrat la ospăț, a jucat, și a plăcut lui Irod și oaspeților lui. Împăratul a zis fetei: „Cere-mi orice vrei, și-ți voi da”. Apoi a adăugat cu jurămint: „Ori ce-mi vei cere, îți voi da, fie și jumătate din împărăția mea”. Fata a ieșit afară, și a zis mamei sale: „Ce să cer? Și mamă-sa i-a răspuns: „Capul lui Ioan Botezătorul”. Ea s-a grăbit să vină îndată la Împărat, și i-a făcut următoarea cerere: „Vreau să-mi dai îndată, într-o farfurie, capul lui Ioan Botezătorul”. Marcu 6.21-25.

Despre mama și tatăl lui Ioan Botezătorul ni se raportează că erau temători de Dumnezeu și trăiau în neprihănire. În această atmosferă a fost clădit caracterul lui Ioan, omul de mîine, dînd dovadă de o înaltă cinste și moralitate urînd tot ce este rău și degradant. Din această pasiune a pornit aspra lui condamnare împotriva v'eiții imorale a Irodiadei. Dar ea, în loc să vadă grozăvia acestui păcat, a hotărît să omoare pe Ioan. În această odioasă crimă, împinse și pe fiica ei, și așa fiica ei urmă mai tîrziu aceeași cale a imoralității, așa cum învățase de la mama ei.

Un alt caz ne este raportat în cartea cronicilor lui Izrael: „Ahazia a domnit la Ierusalim. Mamă-sa se chema Atalia, fata lui Omri. El a umblat în căile casei lui Ahab, căci mamă-sa îi dădea sfaturi nelegiuite”. 2 Cron. 22,2-3.

Ce raport dezgustător! Mama lui îi dădea sfaturi rele spre pierzare. Odioasă misiune cînd o mamă otrăvește simțămîntele unui copilăș cu învățături pierzătoare, știind bine că dacă cineva e rău, viclean și imoral, poate ajunge chiar un criminal, așa cum a făcut Irodiada din fiica ei. Tot așa, o cronică rîmată germană din secolul al XII-lea a scris despre Nero, împăratul roman, că a fost — „cel mai rău om adus pe lume de o mamă”. Nu cumva și azi mai sînt mame care aduc pe lume cei mai răi oameni? Cînd o mamă învață pe copil să vorbească de rău pe alții, să birfească, să invidieze, să fie arrogant față de cei mai mari, să vorbească obraznic, cîuțînd înbotdeauna numai folosul lui, în dauna semenilor săi, te gîndești ce sămînță semeni în sufletul lui și ce caracter îi clădești?

În contrast, totuși sîrau multiplele exemple laudabile de mame care au semănat cele mai alese flori ce au parfumat viața copiilor lor cu un miros de viață spre viață, pentru ei și pentru alții.

La o școală a mers, cîndva, un inspector. El intră într-o clasă de elevi mai vîrstnici și puse o singură întrebare: „Care dintre voi are un ideal?” Toți copiii au tăcut. Nimeni nu avea curaj să se ridice și să dea un răspuns. Se uitau mirați unul la altul, și nu știau ce răspuns să dea. La un moment dat, o mînă se ridică, și cu fața îmbujorată de emoție își mișcă buzele tremurînde și spuse: „Mama mea este idealul meu”.

Mare adevăr este exprimat și în cuvintele lui Napoleon: „Viitorul unui copil este întotdeauna opera mamei sale”, iar Victor Hugo a spus și el: „Fiecare copil pe care-l înveți este un om pe care-l câștigi”.

De aceea să aibă ecou în inimile de mamă îndemnul: Mame, câștigați-vă copiii pentru a fi oameni de omenie, cetățeni folositori, oameni iubitori de bine, și cărora să le fie groază de rău. Cea mai înaltă îndatorire este să fii o adevărată mamă, așa ca și copilul tău să fie un adevărat om, de care să fii mândră. „Să se bucure tatăl tău și mama ta, să se veselească cea care te-a născut. Căci tatăl celui neprihănit se veselește și cel ce dă naștere unui înțelept se bucură“. Prov. 23, 25.24.

Cunoaștem mari oameni de știință și de credință, și succesul lor ne este descoperit în misiunea mamelor lor, care au sacrificat și au lucrat pentru a modela vlăstarele vieții lor în chipul cel mai corect al noțiunii de om. Cineva a zis: „Pentru ceea ce sînt azi, îi mulțumesc mamei mele“. Să mulțumim lui Dumnezeu că am avut parte de o mamă care să ne ridice la nivelul dragostei „a tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă“. Filip. 4,8.

Și mama ta va veghea asupra ta ca și mama lui Moise. Ea simte cu tine, ea se bucură cu tine, ea suspină cu tine și pentru tine. Nimic din vrerile ce-ți frămîntă chipul nu-i scapă ochilor ei veghetori, căci așa cum spunea Euripide: „Numai moartea unei mame e prima durere pe care o plîngi fără ea“.

La toate aceste sacrificii ea e mulțumită și cu un buchet de flori, odată pe an; dar cea mai scumpă mulțumire a ei este să vadă și să audă vorbindu-se numai lucruri bune despre copilul ei. Pe o astfel de mamă, în vechiul Izrael, oameții o numeau fericită.

Este adevărat că și astăzi, orice mamă ce-și iubește odo-

rul, uită orice durere și toate nopțile nedormite, simțindu-se fericită pentru că se poate mândri cu copiii ei oricînd și oriunde. De aceea se cade să ne alăturăm aforismului: „Cînd vezi o femeie că duce în fața ei un cărucior cu un copil în el, să-i atribui cele scrise de marele Faust: „Vă rog să vă dați la o parte din calea mea“!

Înțeleptul Solomon, prin inspirație Divină a elogiat pe femeia mamă, pentru opera ei în cămin: „Ea deschide gura cu înțelepciune și învățături plăcute îi sînt pe limbă. Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei, și nu mîncă pîinea lenevirii. Fiii ei se scolă și o numesc fericită. Multe au

o purtare bună, dar tu le înțreci pe toate“. Prov. 31, 26.29.

Despre oratorul roman Libanius se spune că a fost un aprig dușman al creștinilor, totuși a trebuit să recunoască și să declare: „Ce femei minunate au creștinii!“

Mamele noastre de azi sînt mame minunate, deschizîndu-și gura cu înțelepciune, cu învățături bune, să vegheze asupra a ceea ce se petrece cu copiii lor, pentru ca familiile și societatea în care viețuim să fie un sanctuar al fericirii, atît pentru părinți cît și pentru copii, și la rîndul lor, copiii să ducă mai departe, în generații, ștafeta primită de la mama și bunica lor, idealul cel mai bun.

Dreptatea

A face dreptate înseamnă a face cele drepte, orientându-ne după înțelepciunea dumnezeiască ce arată binele și răul, țintele morale și spirituale cu deplină autoritate. Dreptatea și nedreptatea sînt cei doi poli ai vieții omenești: unul filfiind steagul binelui, fericirii și prosperității, iar celălalt al nefericirii în toate manifestările ei.

Dreptatea e exprimată totdeauna de lege. Legea morală arată dreptatea văzută de Dumnezeu, recomandată și primită de cei ce o găsesc dreaptă, sfîntă și bună. Legile civile au menirea a ușura buna viațuire întreolaltă. Este drept și rațional ca noi să ascultăm și de legea lui Dumnezeu și de legile civile. În același timp este nedrept să le călcăm.

Dreptatea cere să fie observată în fapte, cuvinte, chiar și în gânduri, în planuri, intenții, pînă și în gesturi, chiar și cînd nu ne vede cineva. În trăirea ei, dreptatea aduce cea mai mare doză de fericire și încă de cea mai bună calitate. Și celui ce o face, ca și celui pentru care se înfăptuiește, le aduce deopotrivă bucurie și le face viața ușoară, plăcută, înălțătoare și demnă de a fi trăită.

Dreptatea întruchipează o sumă de virtuți, un frumos buchet și în același timp bo-

I. RÎNEA

„Dreptatea înalță un popor“

Prov. 14,34

gat, de acte juste, umane, sociale, în toate compartimentele vieții și la toate nivelurile. Ea cunoaște foarte bine drepturile și îndatoririle fiecăruia și le aplică sau distribuie egal. Cuprinde în sfera ei orice bine, orice adevăr, tot ce e frumos și necesar. În împărăția lui Dumnezeu dreptatea va constitui atmosfera în care se vor mișca și vor activa fericitele ființe. De aceea spunea Domnul Hristos: „Ferice de cei flămînzi și însetați după dreptate, căci ei vor fi săturați!“ În inima și activitatea Sa Domnul n-a folosit niciodată nedreptatea, căci în Domnul nu se găsea nedreptate. Despre El se scrie: „Tu ai iubit dreptatea și ai urit nedreptatea“. Ebr. 1,9.

Cel ce practică numai dreptatea, devine din ce în ce mai rațional, mai chibzuit, mai nobil, mai sociabil. O persoană care poartă în mod viu și pregnant în caracterul său această trăsătură de caracter mai scumpă de cît orice metal prețios sau de cît un diamant de cea mai mare valoare, poate fi pus în frunte. Dreptatea e o garanție a unui mare randament, spre folosul tuturor.

Dreptatea nu se împacă cu egoismul, nu face casă cu neadevărul sau minciuna, cu viciul, înșelătoria, birfeala, sau cu oricare alte carențe, slăbiciuni sau patimi omenești. Pentru că e splendidă, temelia ei e puternică și inviolabilă și de aceea e durabilă și veșnică.

În sfera de activitate a dreptății se găsesc toate virtuțile, tot adevărul, tot binele, toată energia constructivă și îndrumată spre bine, succes și folos. Ea stimulează și înviorază orice bine, adevăr, iar în același timp vestește prin prezența sa nedreptatea, viciile, patimile și în general păcatul. Fiind indispensabilă vieții și făcînd numai binele și niciodată răul, dreptatea trebuie apreciată. Dacă dorim să promovăm binele și adevărul, trebuie să o avem ca o pecete pe inimile noastre. Numai prin dreptate se pot aprofunda și cimentă raporturile dintre popoare și cetățeni și crea bunele relații, pentru că dreptatea oferă cea mai bună ocazie.

Pacea, prietenia, buna vecinătate, cum și raporturi de orice natură se pot stabili numai avîndu-se în vedere spiritul dreptății manifestat cu dărnicie și urmărindu-se binele comun.

Într-o lume în care s-a dezvoltat mult știința, cultura, civilizația, arta, s-au întocmit legi ce dăinuiesc, e mirare cum alături s-au dezvoltat și au dăinuit forme de exploatarea omului.

Nedreptățile nu se opresc la răpirea vieții și libertății — cele mai mari și scumpe drepturi omenești — ci trec și se extind la altele cum sînt: tilhăriile, hoțiile, delapidările, exerocheriile, înșelătoriile, șantajul și multe altele.

Iudeii din timpul Domnului Hristos făceau mare caz de dreptatea lor, pe care pretindeau că o posedă, pe motivul cunoașterii Scripturilor și adevărului. Dreptatea care se mărginește însă numai la simpla cunoaștere, fie și a adevărului, fără ca el să fie primit în inimă, ca să poată aduce roadele cuvenite, nu este dreptatea autentică.

Vorbind despre acest fel de dreptate, s-a dovedit că o cunoaștere a adevărului nu este induslătătoare pentru a salva sufletul. Ea nu produce roadele dreptății.

Dreptatea noastră comparată cu haina murdară a lui Iosua, marele preot, sau cu a fiului risipitor, trebuie să fie dezbrăcată, așa cum s-a procedat în ambele cazuri. „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!” a fost îndemnul categoric al îngerului din Zaharia 3,4, înainte de a fi fost îmbrăcat cu hainele de sâr-bătoare.

S-ar putea ca cineva să nu vrea să dezbrace haina sa murdară, corespondentul egal cu o faptă oarecare murdară. Dumnezeu, care acordă omului toată libertatea de acțiune, nu-l va forța să o dezbrace sau să o înlăture din acțiunile sale. Dar ce dureroasă va fi pentru el consecința refuzului său!

Aceasta se pare că este pentru creștin lucrarea cea mai grea de împlinit: să dezbrace păcatul, viciul, poftele, nedreptatea, ce compun împreună „dreptatea sa, scumpă sa comoară”. Și ce greu îi vine cuiva să se despartă de ele!

Creștinul sincer și interesat în mare măsură ca să ajungă să primească tot ce poate avea o viață mai de preț, un caracter asemănător cu acela al Domnului Hristos, va lua seama cu plăcere la constatările și recomandările următoare: „Dreptatea vestită de Hristos este conformarea inimii și a vieții la voința descoperită a lui Dumnezeu. Păcătoșii pot să devină drepti numai dacă au credință în Dumnezeu, și dacă păstrează legătura cu El. Atunci adevărata evlavie va înălța gîndurile și va înobilă viața. Atunci formele externe ale religiei sînt în acord cu puritatea lăuntrică, iar ceremoniile cerute de serviciul lui Dumnezeu nu sînt rituri fără rost ca ale fariseilor fățarnici”.

Așa cum bine se poate înțelege, Cuvîntul lui Dumnezeu vorbește de dreptatea pe care urmează să o primească fiecare credincios pentru a putea

deveni om nou, născut de sus, și așa cum scrie: „născuți nu din sînge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu”. Ioan 1,13. În versetul de mai sus se arată că celor ce primesc pe Domnul Hristos și cred în Numele Lui, le dă dreptul să se facă sau să devină copii ai lui Dumnezeu.

OCHII MAMEI

*Doi ochi frumoși, doi fături mari
Ca două stele călătoare
Ca doi luceferi făurari
De taine-adînci, nemuritoare.*

*Doi ochi adînci ca două mări
Vîsînd în proprie-ogîndire.
Cum amîntiri în inserări.
Mă cheamă-n proprie plutare.*

*Doi ochi ca două vorbe dragi
Șoptite-n liniștea durerii
Ce-n foc prefac speranțe vagi,
Din stîns tăciunele uitării.*

*Doi ochi ce două lacrimi par
Și lacrimi sînt; cu ele-s una;
Căci ei din lacrimi răsar,
Cum din seninuri, blindă, luna.*

*Doi ochi de dor și mîngîieri
Ca două raze ce-nsenină
Imeguratul cer de ieri,
Scăldîndu-l astăzi în lumină.*

*Doi ochi ce poartă-n ei comori
Ce n-au mai fost nici n-or să fie.
Comori de zimbete și flori,
Mai sus de-a lumii bogăție.*

*Doi ochi ce cu-ale lor scînteii
Pătrînd adînc n-a mea privire
Ca să aprindă-n ochii mei
Aceași torță de iubire.*

*Doi ochi senini, un dar ceresc
Ce-n bunătăți n-au rang și nume.
Cît nu pot spune ti iubesc
Ei sînt comoara mea pe lume.*

*Căci știi c-atunci cînd n-or mai fi,
În van căta-voi printre stele;
Din boltă n-or mai răsări
Alți ochi, ca ochii mamei mele.*

BURTESCU BENONE

În ce constă dreptatea Domnului? În însușirea caracterului Domnului Hristos, pe care Mintuitorul l-a dezvoltat ca om pe pămînt în timpul șederii Sale printre locuitorii pămîntului. Acest caracter însușit sub influența Duhului Sfînt și prin ascultarea în totul de Cuvîntul lui Dumnezeu ca normă de viață și credință, se dă în dar oricui vîoște să trăiască după voia lui Dumnezeu. Partea noastră ar mai fi și aceea de a nu mai da satisfacție tendințelor rele ce tind să ne ducă la păcat, ca apoi prin harul lui Dumnezeu, pus la dispoziția noastră, să putem să ne însușim caracterul Domnului.

„Adevărul trebuie să fie sădit în inimă. El trebuie să conducă mîntea și să regleze simțămintele. Caracterul trebuie să poarte în întregime înțipărit pe el Cuvîntul lui Dumnezeu. Fiecare iotă și fiecare colț de literă din Cuvîntul lui Dumnezeu trebuie să fie trăit în viața de toate zilele”.

În lucrarea de zidire a vieții creștine, a zidirii caracterului creștin, trebuie să ținem seamă și de pocăință. Pocăința, care este poarta de intrare a candidatului în biserică și în atelierul spiritual de formare, urmează să-și facă în mod activ lucrarea. De aceea și pocăința trebuie să fie sinceră, reală, adîncă. Spiritul Profetic are și aici de făcut unele constatări și de recomandat unele sfaturi: „Pocăința în care nu se vede schimbare nu este adevărată. Dreptatea lui Hristos nu este o haină care să acopere păcatul nemărturisit și nepărăsit: este un principiu de viață care transformă caracterul și stăpînește purtarea. Sfîntenia este consfîntire deplină pentru Dumnezeu: este deplină predare a inimii și a vieții pentru a locui într-însele principiile cerești”.

Facem o adevărată pocăință cînd ne mărturisim păcatele în lumina sfintei legi a lui Dumnezeu, în fața căruia am greșit, fie că e vorba de Dumnezeu sau de o persoană. „Dreptatea Domnului nu ne poate fi acordată fără acest act al

sufletului însuși. Dumnezeu nu vrea să acopere păcatul cu o manta, ca să nu fie văzut“. El vrea să fie desființat din mintea și inima individului. Pe calea recunoașterii, mărturisirii și căinței, ajungem tot-mai la locul și în situația în care ne dorește Mîntuitorul ca să ne poată ierta de păcatele noastre și să ne poată acorda dreptatea Sa. Dar nu e suficient numai faptul de a recunoaște faptele dreptății, cum a făcut cărturarul din Marcu 12,32.33. Trebuie înfăptuit și actul recomandat de Mîntuitorul, Mariei Magdalena : „Du-te și să nu mai păcătuiești“ (Ioan 8,11 u.p.) și slăbănogului : „Iată că te-ai făcut sănătos ; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întîmple ceva mai rău“. Ioan 5,14 u.p.

Părăsirea păcatului este partea și contribuția creștinului. Peste această haină murdară nu se poate pune haina curată și sfîntă a dreptății. Tot ce e rău trebuie înlăturat, smuls din templul sufletului în care trebuie să domnească sfințenia și Duhul Sfînt.

Păcatul este atît de odios încît Dumnezeu nu-l poate admite. Îndepărtarea păcatului și a urmărilor lui, va fi ultimul act al dreptății divine. Lipirea de păcat însemnează suferință, moarte și pierdere veșnică, iar despărțirea de el constituie cea mai deosebită și apreciată biruință.

„Mă bucur în Domnul și sufletul Meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu ; căci M-a îmbrăcat cu hainele mîntuirii, m-a acoperit cu manta izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească, și ca o mireasă, împodobită cu sculele ei“, (Isa. 61,10) și vei putea simți bucuria celei mai mari binecuvîntări.

Dumnezeul iubirii și al bunătații să se îndure de noi și de iubiții noștri și să ne dea și nouă această podoabă, dreptatea Sa, și odată cu aceasta să ridice la adevărată valoare ființa și viața noastră pentrucum și aici, și apoi și pentru cer și veșnicie.

Faptele

Poate cineva să dobândească viața veșnică prin ținerea Legii biblice? Este ea în stare să facă bun pe cineva? Desigur că spui: „Negreșit, căci ea devăluie păcatul“. Aceasta este adevărat, însă poate ea îndepărta păcatul? Poate Legea sfântă să pună la îndemână leacul necesar? Oare, prin strădania de a ține litera ei, putem atinge neprihănirea pe care o descoperă ea? Nu. Aceasta nu poate da viață, și deci nimeni nu va putea cîndva să primească neprihănirea prin păzirea ei. Să luăm bine seama la următoarele cuvinte ale lui Pavel:

„Nu se poate tăgădui că tot ce spune Legea se adresează celor care trăiesc sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată, și ca toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. Căci pe temeiul ascultării Legii nici un om nu va fi declarat neprihănit înaintea Lui. Legea nu face decît să ne dea o deplină cunoștință a păcatului“. Rom. 3, 19.20.

Negreșit, aceste cuvinte arată că insul rău nu se poate face bun prin păzirea legii divine. Dacă cineva nu poate deveni neprihănit fără ca mai întîi să fi păzit Legea, atunci el nici-odată nu poate fi neprihănit, căci nimeni care încă dănuie în păcatele sale nu poate păzi cu adevărat o Lege sfântă fără de o schimbare a inimii.

Apostolul mai spune încă:

„Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre ea mărturisesc Legea și proorocii — și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El“. Rom. 8, 21.22.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu! Neprihănirea ce vine de la Dumnezeu a fost dată la iveală: neprihănirea care depinde nu de strădaniile mele

Creștinului

V. FLORESCU

de a păzi cele Zece Porunci în slăbiciunea trupului meu, ci întru totul de credința în Isus Hristos. Dacă îl mărturisesc cu gura mea, și cu adevărat cred că El nu numai că este în stare să mă mintuiască, dar mă și mintuiește din păcatele mele, El spune: „Ești neprihănit“. Neprihănirea nu depinde de nimic altceva. Prin puterea Spiritului Sfînt ce lucrează în inimă, oricine este făcut neprihănit înaintea lui Dumnezeu. Aceasta se săvîrșește potrivit celor ce ni se spune în Romani 8, 4 „pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim după îndemnurile Duhului“. Cu alte cuvinte, cel care a fost făcut neprihănit prin credință, prin harul divin este adus în stare să păzească Legea pe care mai înainte îi era cu neputință s-o păzească.

Ocupîndu-se cu poziția noastră înaintea lui Dumnezeu, Pavel ne spune:

„Nu se face nici o deosebire; căci cu toții au păcătuit deopotrivă și în mod știut cu toții sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu, dobîndind achitarea de vină prin benevolul Său har fără de plată prin liberarea ce se găsește în Hristos Isus“. Rom. 3, 23.24.

Dacă ajunge cineva să aibă neprihănirea, atunci ea nu poate fi dobîndită decît printr-un har benevol. Isus plăti prețul răscumpărării noastre, și acum El ne prezintă această răscumpărare și ne-o oferă ca un dar benevol. Ea nu poate fi plătită. Ea este mai presus de ceea ce poate plăti cineva, fie în bani sau prin fapte. Dacă îl primim, el nu este decît un dar al lui Dumnezeu față de noi.

Pavel vine să illustreze idea după cum urmează:

„Dar ce vom zice că a căpătat strămoșul nostru pămîntesc? Căci dacă a fost socotit neprihănit pe temeiul faptelor sale, are cu ce să se laude; dar nu înaintea lui Dumnezeu. Căci ce zice Scriptura? „Abraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire“. Cap. 4, 1-3.

Tot ce s-a pus în creditul lui Abraam ca neprihănire a fost faptul că el a crezut pe Dumnezeu. Cînd Dumnezeu făgădui să facă un anumit lucru, Abraam zise: „Cred. Nu vād cum se va putea săvîrși; după cîte vād eu, nu este nici o posibilitate ca făgăduința să se împlinească vreodată; dar o cred“. Și Dumnezeu zise: „Abraam, este un om neprihănit“. De ce? Fiîndcă crezu pe Dumnezeu. Observați contrastul din afirmația următoare:

„Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat“. Vers. 4.

Deci, cel care se străduiește ca prin faptele sale să păzească Legea spre a-și aduna un credit care să-i dobîndească un har sau o favoare din partea lui Dumnezeu, nu face altceva decît că se așteaptă că la ziua judecării Dumnezeu să-i plătească ceva ce-i datorează. Dacă el ar fi admis în cer pe temeiul faptului că prin proprii eforturi a păzit desăvîrșit legea lui Dumnezeu, aceasta nu ar fi o favoare sau un har din partea lui Dumnezeu, ci doar egalizarea conturilor. Ar însemna că a dobîndit cerul prin faptele sale. Însă intrarea în împărăția lui Dumnezeu nu poate fi dobîndită pe

această cale căci „toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu“. Rom. 3, 23. Dacă vom fi admiși acolo, aceasta se va face prin har. Aceasta va fi o nemerită favoare acordată nouă de Dumnezeu, datorită marelui Sale iubiri prin credința noastră în Isus.

„Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni“. Efes. 2, 8, 9.

Însă îndreptățirea prin credință nu înseamnă slobozenia de a dăinui în păcat. Isus Hristos ne mîntuiește din iar nu în păcat. Credința în Dumnezeu înseamnă supunerea spirituală a voinței noastre față de voința lui Dumnezeu. O asemenea supunere înseamnă atingerea experienței descrisă de apostol în Galateni 2, 20.

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine“.

Cînd Hristos intră în inimă și pune stăpînire pe ea, atunci în viață apare neprihănirea.

Ce plan minunat a făurit Dumnezeu spre a ne mîntui din păcat! Orice am zice, nu putem să înfățișăm nici un merit al nostru, ci doar să venim și să spunem: „Nu sînt vrednic de harul Tău, dar cred în Isus Hristos, care declară pe nelegiuit ca fără de vină. Cred că

El mă mîntuiește din păcat și mă liberează, transpunînd viața Sa neprihănită mie prin trăirea în mine zi de zi“.

Doi oameni se suiră la Templu ca să se roage. Unul dintre ei sta la o parte singur și ridicîndu-și privirea spre cer își strînse vesmintele în jurul său și zise: „Doamne, Îți sînt mulțumitor că nu sînt ca ceilalți oameni. Știi Doamne că postesc de două ori pe săptămînă; dau zecime din tot ce am; merg regulat la biserică; mînînc mîncăruri curate; și împlinesc toate celelalte lucruri cerute de biserică în care mă găsesc“. Aceasta alcătuiă ideea Fariseului despre merit. Am îndeplinit tot programul, toate obligațiile Doamne, și-Ți mulțumesc că nu sînt ca ceilalți oameni“.

Celălalt, dîndu-și seama de starea sa ruinată, nici nu-și ridică ochii spre cer, ci-și bătea pieptul și spunea: „Nu sînt vrednic de niciuna din îndurările Tale; nu sînt vrednic nici să iau sfîntul Tău nume pe pîngăritele mele buze; n-am fapte de bunătate pe care să Ți le pun în față. Singurul lucru ce-Ți cer este să fii îndurător față de mine, păcătosul“.

Care dintre ei se duse acasă îndreptătit? „Vă spun că cel din urmă“, zise Isus, căci celui care nu face paradă cu faptele sale, ca merite, ci simplu crede în Cel care declară pe nelegiuit ca fără de vină, credința îi este socotită drept neprihănire.

Pavel din nou ilustrează același gînd, pentru a întări și mai mult argumentul prezentat:

„Credința lui Abraam — afirmăm noi — i-a fost socotită drept neprihănire. Gen. 15, 6. Dar care erau împrejurările în care avu loc aceasta? Aceasta avu loc după ce fu circumscis sau înainte? Înainte, nu după“. Rom. 4, 9, 10.

Pavel cotinuă să afirme că cineva nu primește neprihănirea prin ceea ce ar putea să-virși.

Dar îndreptățirea nu era singurul rod al credinței lui Abraam. Abraam nu doar crezu pe Domnul dar Îl și ascultă, căci este scris: „Abraam a ascultat de porunca Mea, și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orînduirile mele, și legile Mele“. Gen. 26, 5. El fu numit „Prietenul lui Dumnezeu“. Referitor la aceasta Iacob spune: „Vezi că credința lucră împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvîrșită“. Iacob 2, 22.

„El primi tăierea împrejur ca semn, ca o pecete ce confirmă realitatea credinței — neprihănitoare ce-i aparținea încă de pe cînd era netăiat împrejur“. Rom. 4, 11.

Măsura de atins ce ne este înfățișată în legea lui Dumnezeu este prea înaltă spre a putea fi ajunsă de oamenii căzuți, afară numai dacă puterea lui Dumnezeu lucrează în ei atît voința cit și înfăptuirea. Cu toții sîntem în lipsă în ce privește măsura divină. Nu putem prezenta nici un merit al nostru, căci n-avem nici unul. Tot ce putem face este să credem în Isus. Eu cred că El mă mîntuiește din păcatele și nelegiurile mele și că mă primește ca proprietate a Sa, nu datorită vreunui merit ce-l am, ci datorită meritului vieții de ascultare a lui Hristos.

Abraam deveni mai întîi de toate un om neprihănit, și apoi primi tăierea împrejur drept semn sau pecete ce atestă realitatea neprihănirii pe care Dumnezeu i-o dăduse deja. Prin urmare păzirea legii urmează iar nu merge înaintea neprihănirii. Cineva păzește Legea fiindcă este mîntuit, fiindcă este neprihănit.

Se poate că cineva amintește afirmația că Abraam „a fost îndreptățit prin fapte“. Însă oare

aceasta răstoarnă întreaga argumentare ? O, nu. În ce fel a fost Abraam îndreptățit, prin fapte ? În primul rînd, el fu mîntuit prin credință și ajunsese un om neprihănit. El primi putere de la Dumnezeu să trăiască o viață de ascultare și evlavioasă. Faptele îi susțineau credința și învederău temeinicia neprihănirii ce-i fusese atribuită ca urmare a credinței. Deci, în acest sens, el a fost îndreptățit prin fapte, însă Pavel spune că mai întîi a venit credința.

Însă oare nu spune Iacob că cineva nu este îndreptățit doar prin credință ? Da, însă sînt două feluri de credință. Unii cărora credința nu mină la pocăință.

Un alt fel de credință mină spre credința în Isus în vederea mîntuirii ; creștinii cred că Isus este Mîntuitorul lor personal și-i mîntuiește din păcat. Însă cum se va stabili ce fel de credință avem ? Prin faptele ce se arată în viață. Aceasta va alcătui dovada. Deci cineva este probat ca neprihănit prin faptele sale. Însă faptele nu fac decît să învedereze ce fel de credință are acela. Neprihănirea nu vine datorită faptelor, ci datorită credinței. Faptele bune totdeauna sînt ca urmare a credinței mîntuitoare.

„Noi susținem“, declară apostolul, „că omul este socotit neprihănit ca urmare a credinței, fără de faptele săvîrșite în ascultare de Lege“. Rom. 3, 28. El nu putea prezenta lucrul mai lămurit. Păzirea Legii nu face pe nimeni neprihănit, însă cel neprihănit ține Legea.

„Nimeni nu poate fi mîntuit fără de Domnul Hristos. Pe de altă parte, credința în Domnul Hristos — în timp ce se refuză ascultarea de legea Tatălui, este o încumetare. Efortul de a obține prietenia Fiului în timp ce trăiești în neascultare de Tatăl, constituie o sfidare la adresa cerului.

„În lături cu ideea că numai legea lui Dumnezeu poate salva pe păcătos; oricît de scrupulos ar fi acesta în observarea tuturor preceptelor ei, nu există nici o putere mîntuitoare în Lege. Dacă ar fi fost ceva în Lege care să poată răscumpăra pe călcătorul Legii din păcatul

lui, atunci, n-ar mai fi fost nevoie ca Domnul Hristos să moară pentru păcatele noastre... Dar, la o parte, în lături cu erezia cum că păcătosul poate fi mîntuit de către Domnul Hristos și Evanghelie în timp ce calcă în picioare legea lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat pe Domnul Hristos lumii, datorită faptului că legea Sa era tot atît de neschimbătoare și veșnică ca și fîința Sa eternă. Și nu exista o altă cale de a satisface pretențiile acestei Legi și în același timp să salveze pe păcătos decît ca Hristos să moară — Cel drept, pentru cel vinovat“.

Păzirea Legii, întrul totul, în toate preceptele ei, ajunge a fi o caracteristică, un semn distinct în viața de sfințenie a celui neprihănit. Și cu cît se va înainta mai mult și mai sus pe această cale a neprihănirii cu atît păzirea Legii va căpăta mereu un nou sens și un nou rost, devenind tot mai minunată și mai măreață, un bun și sigur sfetnic pe calea spre cer. Astfel David strigă la Dumnezeu în vederea mîntuirii, spre a putea ține poruncile lui Dumnezeu : „Către Tine strig ; mîntuiește-mă, ca să păzesc mărturiile Tale“ Ps. 119, 146.

Este Hristos

Fiul lui Dumnezeu?

Enoapte. Cetatea Ierusalimului e învăluită în somn. Un mare conducător al sinagogii se îndreaptă, cu pași abia auziți, pe străzile amuțite, spre locul de retragere al lui Isus, pentru a vorbi cu El.

În această noapte istorică are loc o întâlnire memorială. Cu nici o ocazie înainte sau după această întrevvedere nu prezentase Domnul Isus esența evangheliei salvării cu atita claritate, farmec și profunzime.

Inconjurat de întinericul din grădina Măslinilor, ilustrul Nicodem primește răspuns la arzătoarea întrebare ce-i frământa mintea: Este Isus Fiul lui Dumnezeu sau nu? Nicodem e sincer. El încearcă să afle adevărul.

În liniștea acestei nopți buzele lui Isus rostesc nemuritoarele cuvinte care aduc atât de multă pace: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Ioan 3, 16.

Isus Hristos vorbea despre Sine. Isus este Fiul lui Dumnezeu în felul în care Adam nu era, deși Adam este numit fiul lui Dumnezeu. Isus este „singurul Fiu al lui Dumnezeu”. Dumnezeu a oferit lui Adam suveranitatea. Ingerii au mari răspunderi; dar nimeni nu deține locul Fiului, așa cum citim în Ebrei 1, 5; „Căci căruia dintre îngeri a zis El vreodată: „Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut?”. Din acest punct de vedere emoționantul text din Ioan 3, 16 reprezintă în același timp atât temelia cit și culmea adevărului despre răscumpărare.

În Matei 16, 13-17 citim următoarele: „Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip, și a în-

trebat pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sînt Eu, Fiul omului? Ei au răspuns: Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții Ilie; alții: Ieremia, sau unul din prooroci”. „Dar voi” le-a zis El, cine ziceți că sînt?” Simon Petru drept răspuns, I-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” Isus a luat din nou cuvîntul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și singele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri”.

Înțelesul acestui limbaj este neindoielnic. Isus îl declară pe Dumnezeu ca pe Tatăl Său din ceruri, și atribuie lui Dumnezeu faptul că a descoperit unui pescar de pe pămînt că El, Hristos, este Fiul lui Dumnezeu.

Nu avem temeii a susține că această învățătură este o simplă născocire a unui pescar ignorant. Este o declarație aprobată deschis și liber de însuși Isus Hristos.

Declarația făcută de El prietenilor, dușmanii Săi au repetat-o la judecată înaintea lui Pilat: „Judeii i-au răspuns: Noi avem o Lege, și după Legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu”. Ioan 19,7.

Isaia a prezis: „Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat”. Isaia 9,6. Ingerul Gabriel, mesagerul special al cerului, a vorbit fecioarei Maria zicîndu-i: „El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Înalt”. Luca 1, 32. Botezat de Ioan Botezătorul, El ieși din apa Iordanului pentru a auzi vocea lui Dumnezeu declarînd: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea”. Matei 3, 17. După ce Isus muri pe Golgota cu un strigăt puternic și cutremurător, cînd pămîntul s-a

cutremurat și stîncile s-au despicat iar mormintele s-au deschis, centurionul roman exclamă: „Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu! Mat. 27, 54.

Cîndva un păgîn, convertit la creștinism, spunea: „Am fost păgîn și am observat uluirea în care stau mulți creștini în jurul leagănului lui Isus. M-am întrebant de ce Acest Prunc a fost adus în această lume într-o vreme cînd lăcomia romană și ura ebreilor voiau să se unească pentru a-L zdrobi. Dar această contopire de interese a slujit cauzei Pruncului fără putere, născut într-un staul:

„Mă miram cum de acest needucat plebeu, fără armată, fără funcție, onoruri, care nu scrisese nici o carte, și care a murit de tînăr, a trebuit să obțină cel mai bun renume pe pămînt.

„Nimeni nu mi-a explicat cum au putut minile Sale străpune să scoată din prăpastia păcatului suflete stîlcite. Nimeni nu mi-a lămurit faptul că acest Ebreu singuratic a putut rosti cuvinte atât de simple încît și un copil le putea înțelege și în același timp, atât de profunde încît nu se poate măsura adîncimile lor sînteietoare.

„Orice explicație firească face din El un paradox ce încurcă mai mult; un mister insondabil.

„Dar eu am descoperit că paradoxul nu este paradox și că misterul s-a risipit cînd L-am primit în calitatea pe care o are: „Fiul lui Dumnezeu, venit din cer, un Mintuitor personal”.

Isus!... ce dulce sună acest nume

Urechii celui credincios;
El îl mîngîie, îi dă putere,
Făcîndu-i teama, fără rost.

C. ADV.

Nevoia creșterii și rodirii

în viața spirituală

A. PĂLAȘAN

Cei care nu simt însemnătatea desăvârșirii personale, nu vor crește în harul și cunoștința lui Hristos“.

„Creștinul care nu crește și nu sporește zilnic capacitatea și munca sa în folosul altora, nu îndeplinește scopul vieții sale“.

Aceasta presupune legătură cu Domnul nostru Isus Hristos.

Din cauza stratificării sale multiple pe care o are această necesară și binecuvântată experiență creștină pentru noi, este bine să o analizăm mai de aproape în cele ce urmează:

— Creșterea pretinde din partea noastră o zilnică lepădare de sine: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze“. Luca 9,23.

— O predare de sine: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre, ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“. Rom. 12,1.

— Ascultare și supunere: ... „după cum odinioară v-ați făcut mădularele voastre roabe ale necurăției și fărădelegii, așa că săvârșeați fărădelegea, tot așa, acum trebuie să vă faceți mădularele voastre roade ale nenrării, ca să ajungeți la sfințirea voastră!“

„...ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți

cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale nenrării“. Rom. 6,19 și vers. 13 u.p.

„Nu trebuie să ne lepădăm de noi înșine numai la începutul vieții de credință. Fiecare pas pe care-l facem spre ceruri, trebuie să fie însoțit de lepădare de sine. Fiecare faptă bună pe care o săvârșim, depinde de o putere dinafara noastră. Este nevoie deci, ca inima noastră să-și întindă încontinuu brațele spre Dumnezeu. Încontinuu avem nevoie de un spirit zdrobit și o sinceră mărturisire a păcatelor noastre, de o umilire a spiritului nostru înaintea lui Dumnezeu“.

În viața creștină nu trebuie să aibă loc îngîmfarea. Mai de grabă trebuie să învățăm umilința care se putea observa în viața apostolului Pavel: „Căci eu sînt cel mai neînsemnat dintre apostoli...“ 1 Cor. 15,9. „Da, mie, care sînt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții mi-a fost dat harul acesta“. Efes. 3,8. În definitiv, prin puterea noastră nu putem face nimic; „...despărțiți de Mine nu puteți face nimic“. Ioan 15,5. Totuși, Cuvîntul ne asigură: „Destoinicia noastră dimpotrivă vine de la Dumnezeu“. 2 Cor. 3,5. Această stare de „destoinicie“ însemnează o deplină destoinicie, deoarece credința noastră se întemeiază pe puterea lui Dumnezeu. Viața și puterea de slujire nu sînt ale

noastre, ci ale lui Dumnezeu. Trăim prin puterea lui Dumnezeu. 2 Cor. 13,4. Puterea Lui lucrează în noi. Efes. 3,20. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui și voința și înfăptuirea“. Fil. 2,13. „...lucrînd în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos“. Ebrei 13,21.

„Nici un profet, nici un apostol nu a pretins vreodată că ar fi fără păcat. Cei care au trăit mai aproape de Dumnezeu, cei pe care Dumnezeu i-a înzestrat cu lumina și viața Sa, aceia toți și-au recunoscut firea lor păcătoasă. Nu s-au încrezut în puterea lor, n-au clădit pe dreptatea lor personală, ci și-au pus toată încrederea în dreptatea Domnului Hristos. Așa ar trebui să se întîmple în viața tuturor acelorora, care privesc la Domnul Hristos.“

„Ferice de cei flămînzi și insetați după dreptate, căci ei vor fi săturați“. Mat. 5,6. Aceasta este caracteristica adevăratului copil al lui Dumnezeu. Întrucît el singur nu are o dreptate proprie, tinjește după dreptatea lui Dumnezeu. Multumim lui Dumnezeu pentru făgăduința Sa, care spune: „Veți fi săturați“. Luca 6,21. Prin cuvintele Sale proprii, Domnul Hristos accentuează experiența lui David: „Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tinjește trupul după Tine, într-un pămînt sec, uscat și fără

apă". Ps. 63,1. „Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu ; cînd mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu" ? Ps. 42,2.

Aceasta trebuie să fie adevărata înfometare a sufletului, și adevărata sete a inimii, pentru a fi asemănătoare cu a lui Hristos. Despre aceștia spune Cuvîntul că : „a potolit setea sufletului însetat, și a umplut de bunătăți sufletul flămînd". Ps. 107,9.

O descriere mai amănunțită a roadelor neprihănirii ne este prezentată în Galateni 5,22—23 : „Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor".

Ce tablou minunat ! În fruntea roadelor duhovnicești este dragostea. Următoarele roade sînt descoperirea acestei singure trăsături de caract-

ter dumnezeesc. Precum razele soarelui sînt compuse din diferite culori, tot așa și aceste daruri duhovnicești împreună, formează iubirea. Deci :

— bucuria este iubirea triumfătoare,

— pacea este iubirea odihnitoare,

— îndelunga răbdare este iubirea netulburată,

— amabilitatea este iubirea dănuitoare,

— bunătatea este iubirea activă.

— credința este iubirea încrezătoare,

— blîndețea este iubirea disciplinată,

— cumpătarea este iubirea care exercită stăpînirea de sine.

Iată ce roade trebuie să se vădească pe pomul vieții credinciosului !

Aceste roade nu cresc ca urmare a eforturilor noastre personale, ci ele apar în viața

noastră numai cînd Hristos locuiește în inimile noastre prin credință. Toate aceste daruri duhovnicești sînt în Hristos, și dacă El este în noi, atunci El le transpune în viață și produce aceste trăsături de caracter minunate, datorită caracterului Său desăvîrșit.

Faptele noastre, ca mijloace ale mîntuirii, nu au loc în planul lui Dumnezeu. Prin nici un fel de fapte nu putem să ajungem la îndreptățire. Toată opera îndreptățirii noastre îi aparține lui Dumnezeu, chiar și inițiativa acesteia ; noi sîntem doar primitorii și beneficiarii harului Său fără plată.

„Noi trebuie să săvîrșim lucrarea lui Dumnezeu". Ioan 6,28. Apostolul Pavel amintește despre „lucrarea credinței". 1 Tes. 1,3. Cine este născut din Dumnezeu săvîrșește faptele dreptății. 1 Ioan 2,29. Adesea sînt amintite în Noul Testament „faptele bune" (Efes. 2,10), dar nu trebuie să uităm că săvîrșind „faptele credinței" (2 Tes. 1,11) forța motrice pentru aceasta trebuie să fie iubirea lui Dumnezeu interiorizată în noi.

În orice acțiune „dragostea lui Hristos trebuie să ne „strîngă", „să ne îndemne", 2 Cor. 5,14.

„Nici un fel de prescrieri — ca și împlinirea lor exterioară — nu poate înlocui credința simplă și lepădarea de sine. Nimeni nu poate să se golească de sine însuși. Putem doar să îngăduim lui Hristos, ca El să săvîrșească aceasta în noi. Atunci insul va spune așa : Salvează-mă în ciuda mea însumi, a eului meu slab și neasemănător cu Hristos. Doamne, ia-mi inima căci eu nu ți-o pot da. Ea este a Ta. Păstrează-o curată, căci eu nu o pot păstra pentru Tine. Modelează-mă, curăță-mă, ridică-mă într-o atmosferă curată și sfîntă, acolo unde suflul curat al iubirii Tale, îmi poate inunda sufletul".

Trebuie să subliniem că roadele Duhului sînt într-o perfectă armonie cu Legea lui Dumnezeu, deoarece împotriva

manifestării acestor roade duhovnicești nu este lege. Gal. 5,23. Cu alte cuvinte, în viața acelor creștini, unde aceste roade sînt vizibile, se împlinesc Legea lui Dumnezeu. Altfel, nimeni n-ar putea săvîrși aceasta de la sine însuși, și nici nu este de așteptat așa ceva. Dar, dacă Hristos locuiește înăuntrul, nu mai există piedici, pentru că El îi atribuie persoanei respective viața Sa dreaptă mai întii, și apoi împărtășește cu El neînterupt această viață dreaptă. David spune: „Multă nace au cei ce iubesc Legea Ta“. Ps. 119, 165. Ucenicul iubirii de asemenea declară: „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: „Îl cunosc“, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvîntul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvîrșită; prin aceasta știm că sîntem în El“. 1 Ioan 2, 3-5.

Trebuie să ne facem o imagine echilibrată despre planul lui Dumnezeu. Tînta Sa este: ca cei ai Săi să fie drepti. În noi înșine nu există dreptate. În Evanghelia harului Său însă, Dumnezeu S-a îngriiit „pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim după îndemnul Duhului“. Rom. 8,4. De aceea: „Tăierea împrejur nu este nimic, și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu“. 1 Cor. 7,19.

Fată de ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi, ceea ce face în prezent și va face și în viitor pentru copiii Săi credincioși, avem toate motivele să fim de deplin încrezători în dragostea și bunătatea Sa față de noi!

Salvarea noastră din păcat este foarte bine ilustrată prin cele trei timpuri ale unui verb: trecut, prezent și viitor.

Se înțelege foarte bine că este vorba de o lucrare de continuitate. Copilul lui Dumnezeu poate spune pe bună dreptate.

1. Hristos m-a salvat de pe deapsa păcatelor mele.

2. El mă salvează de sub puterea păcatului.

3. Mă salvează de prezența și posibilitatea păcatului.

În legătură cu prima grupă în Romani 8,24 expresia „în nădejdea aceasta am fost mîntuiți“, în limba greacă stabilește o acțiune, un fapt încheiat.

De asemenea mai este adevărat, că Hristos lucrează la mîntuirea noastră, după cum citim în 1 Cor. 1,18: „...dar pentru noi care sîntem pe calea mîntuirii“. În limba greacă verbul din textul acesta exprimă un prezent continuu. Putem observa aceasta și mai bine din felul cum se exprimă în Fapte 2,47: „cei ce erau mîntuiți“: sesizăm și aici în original, înțelesul prezentului continuu.

În sfîrșit, în Faptele Apostolilor 15,11 „sîntem mîntuiți“: ca și în Romani 5,9 această expresie revine în sensul unei lucrări de viitor.

În lucrarea de izbăvire săvîrșită de Domnul Hristos, deosebim trei faze distincte:

— Ne-a mîntuit, ne-a salvat, ne-a izbăvit: aceasta este îndreptățirea.

— Mîntuiește, salvează, aceasta însemnează sfințirea.

— Ne va mîntui, ne va trece la mărire, în înțelesul unei lucrări de viitor; aceasta însemnează gloriificarea și slăvirea copiilor Săi.

Avem de atins o țintă, de întruchipat un caracter, care cuprinde în sine tot ce este

bun, curat și nobil. Dacă învingem întiia greutate, ne facem mai puternici să dăm piept cu a doua, și la orice sfortare vom deveni mai în stare să progresăm.

La granița dintre Nepal și China se află muntele Himalaia, cu cel mai înalt vîrf, care atinge 8848 m. În ziua de 29 mai 1953 a fost pentru prima dată cucerit. Aceasta a constituit o performanță excepțională, cu răsunset mondial. Culmea cea mai înaltă a lumii a fost cucerită, iar omul stătea pe coroana sa masivă. Cu mult timp înainte, alpinistii s-au pregătit pentru atacul acesta, iar experimentările și experiențele făcute cu mulți ani mai înainte în legătură cu ascensiunea aceasta, le-au stat ca bază în pregătirea lor, care le-a adus succesul. Echipamentul întrebunțat pentru urcuș a fost examinat mereu și mereu. Tot ce nu corespundea cerințelor a fost eliminat și numai ce a fost mai bun fu întrebunțat. Chiar din obiectele necesare un timp, mai tîrziu au devenit o piedică și au fost eliminate. Nici o povară inutilă, nici un obiect în plus, și nici un echipament de categoria a doua nu au fost întrebunțate la acest urcuș. Toate măsurile acestea luate mai dinainte le-au asigurat succesul.

Toate puterile noastre corporale, sufletesti și spirituale îi aparțin lui Dumnezeu. Folosindu-le spre slava Sa, ne facem folositori și pentru semenii noștri. Cel care caută să aducă la îndeplinire planul cel mare al lui Dumnezeu pentru mîntuire, folosește cel mai bine darurile care i-au fost încredințate. — „crește în harul și cunoștința lui Hristos“, și „sporește capacitatea și munca sa în folosul altora“.

Să nu pierdem din față noastră această țintă, acest ideal, pentru realizarea căruia să ne străduim neîncetat!

Domnul Vechiului și Noului Testament

D. I. BĂDESCU

Textul original ebraic, al Vechiului Testament, citează prin excelență Numele lui Iehova, care este Numele Domnului Dumnezeu, pe care-L întilnim foarte des în Cartea Legii, sau Tora, cele cinci cărți ale lui Moise, în Profeți și în Psalmii lui David, din Vechiul Testament.

În prima traducere a Bibliei Ebraice, a Vechiului Testament, în limba greacă, numită Septuaginta, Numele lui Iehova este tradus în greacă prin „Kyrios”, redat în Bibliile românești prin: „Domnul”, care exprimă în total Numele lui Iehova, Stăpînul și Suveranul lui Izrael, Cel care a creat cerurile și pămîntul, a creat pe om din țărina pămîntului, a vorbit cu Adam, în Paradis, cu Abraam, Isaac și Iacob, cu Moise și Aaron, în țara Egiptului, și cu toți profeții Vechiului Testament, pînă la împlinirea vremii. La această împlinire a vremii, Isus Hristos, Domnul, a venit și S-a intrupat în fecioara Maria și S-a făcut om, după cum este scris: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a creat și veacurile”. Ebrei 1,1.2. „Dar cînd a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimes pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea”. Gal. 4,4. Astfel s-au împlinit cele scrise în proorocul Ieremia, care profetizase încheierea unui legămînt nou cu casa lui Izrael și cu casa lui Iuda:

„Iată vin zile zice Domnul, cînd voi face cu casa lui Izrael și cu casa lui Iuda un legămînt nou. Nu ca legămîntul pe care L-am încheiat cu părinții lor, în ziua cînd i-am apucat de mînă, să-i scot din țara Egiptului, legămînt, pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul. Ci iată legămîntul, pe care-l voi face cu casa lui Izrael, după acele zile, zice Domnul: Voi pune Legea Mea în lăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu”. Ieremia 31,31-32. Deci, era de așteptat, ca odată cu venirea Mîntuitorului Mesia, Isus Hristos, Izrael să primească de la Dumnezeu un legămînt nou, întărit cu singele Fiului lui Dumnezeu. Acest legămînt a avut loc, după cum este scris: „Căci acesta este singele Meu, singele legămîntului celui nou, care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor”. Mat. 26,28.

Cît de adesea auzim chiar din partea creștinilor cu o pregătire teologică, cuvintele: „Nu ne mai trebuie Vechiul Testament! Pentru noi este suficient Noul Testament!” Dar ei nu cunosc cuvintele Mîntuitorului: „Împărăția Cerurilor este clădită prin apostoli și profeți, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos”.

Dacă studiem Evanghelia de la Ioan, capitolul 1,1-3 aflăm că: „Cuvîntul” a creat lumea. Dar cine este „Cuvîntul?” versetul 14 ne spune: „Și Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl”.

Și, mai departe, ce a fost Cuvîntul? Cuvîntul a fost Dumnezeu, astfel și Fiul este Dumnezeu. Prin urmare, Fiul, Isus, este Cuvîntul și Dumnezeu. Astfel, dacă Fiul, Cuvîntul, a creat lumea, după cum Hristos a vorbit prin profeți: „O, Dumnezeule, cînd ai creat Tu lumea, Eu eram meșterul”, așa că Hristos Isus trebuie să ne fi creat și pe noi.

Enoch a avut legătură cu Mîntuitorul și de la El a aflat că va veni la sfîrșitul timpurilor cu zecimi de mii de îngeri. Despre Părintele nostru Abraam citim că a avut legătură cu Domnul, căci pe cînd era la stejarii lui Mamre, au venit la el trei bărbați. Geneza 18,1—8. Aci vedem că Abraam n-a zis: „Domnii mei”, ci el s-a plecat pînă la pămînt și a zis: „Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, nu trece rogu-Te, pe lingă robul Tău”. El însuși, Abraam, le-a servit masa și a stat înaintea lor la stejari. De aci, putem deduce că Domnul trebuie să fi fost cunoscut lui Abraam, căci Abraam L-a socotit mai presus de sine, și în timpul servirii la masă, Abraam a stat în picioare înaintea lor pînă ce au mîncat. Dar, chiar Domnul arată că Abraam îi este cunoscut, cînd zice: „Să ascund Eu oare de Abraam ce vreau să fac cu Sodoma și Gomora?” Gen. 18,17.

Pentru Iov lucrarea de mijlocire a lui Hristos, ca Răscumpărător, revenirea Sa cum și învierea dreptilor ce va avea loc cu acea ocazie, erau adevăruri vii.

Mai departe, cine a vorbit cu Moise, cine l-a sfătuit și condus să facă minuni și să elibereze pe copiii lui Izrael

din țara Egiptului? Totdeauna găsim indicația spre Hristos, Ioan 1,18. Apostolul Pavel scrie: „Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost subț nor, toți au trecut prin mare, toți au fostbotezați în nor și în mare, pentru Moise; toți au mîncat aceeași mîncare duhovnicească, și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stîncă duhovnicească ce venea după ei; și stîncă era Hristos“. 1 Cor. 10,1—4. Iar în versetul 9, stă scris: „Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit de șerpi“. Într-un alt loc, Psalmistul zice: „Dați cinste Fiului, ca să nu Se mînie, și să nu pieriți pe calea voastră, căci mînia Lui este gata să se aprindă!“ Ps. 2,12. Faptul că profetul Daniel a avut legătură cu Domnul, este lesne de înțeles, cînd citim acele texte indicative spre Hristos. La fel și alți bărbați și profeti ai Vechiului Testament.

Revenind la creațiunea prin Fiul, planul mîntuirii ni se face tot mai clar și mai ușor de înțeles. Satana a ispitit pe om și l-a adus în păcat. Mîntuitorul a dat tot ce a avut mai sublim, viața Sa, pentru a re-cîștiga și mîntui pe om.

Cît de des se aude afirmația: Poruncile nu mai trebuie ținute, căci ele au fost date pentru Iudei. În Noul Testament, însă, și în special în scrierile ucenicului cel iubit, Ioan, găsim mereu indicația de păzire a poruncilor, și că numai acela va primi viața veșnică, care păzește poruncile. „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: 'Îl cunosc', și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el“. „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncilor Lui nu sînt grele“. 1 Ioan 2,3,4; 5,2,3.

Este falsă și susținerea că Hristos a desființat poruncile. Dimpotrivă, Mîntuitorul Isus

Hristos zice: „N-am venit să desființez poruncile, ci să le păzesc, adică poruncile rămîn, însă Eu am dovedit că ele pot fi păzite“. Se mai spune de către unii creștini, că Mîntuitorul Isus Hristos este sfîrșitul poruncilor; însă, cine spune în felul acesta, nu înțelege textul original: „to telos“, care însemnează: „ținta finală“.

Domnul Isus, ne spune mai departe că nici o iotă sau frîntură din Lege nu va trece, pînă ce se vor întîmpla toate lucrurile. Cine desființează o singură poruncă se face vinovat de toată Legea. Prin urmare, fiecare creștin trebuie să se străduiască să atingă „ținta finală“ a tuturor po-

runcilor, care este Hristos, să păzească poruncile Sale și Sabatul.

Catehismul catolic ne spune: „Dacă tu recunoști Biblia, ca singura regulă de credință, și nu tradiția, atunci tu trebuie să păzești Sabatul împreună cu iudeii. Mărturisirea de la Augsburg, la articolul 18, ne spune clar că Sabatul a fost schimbat în ziua întîia a săptămîinii, care este duminica. Și ce zice domnul despre Sabat? „Eu sînt Domn și al Sabatului!“ Marcu 2,27,28.

Astfel, dacă eu sînt domn peste ceva, înseamnă că aceasta este proprietatea mea. Și dacă vreau să fiu al Domnului, trebuie să urmez voința

Lui, căci și noi vrem să fim moștenitori ai Sabatului. Dar, dacă aci nu urmăm poruncile Sale, atunci cum putem să fim părtași de moștenire pe noul pământ și în ceruri? Profetul Isaia ne spune că pe noul pământ, credincioșii cei mintuiți vor veni și se vor închina înaintea Domnului, în fiecare zi de Sabat.

Creștinul cu numele susține că urmează lui Hristos, dar el nu recunoaște poruncile Decalogului, pe care însuși Domnul le-a dat, și după cum am văzut și vom mai vedea, pe

îndeplinirea lor se pune cea mai mare greutate, când răspunde celui care L-a întrebat: „Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viață veșnică?” El i-a răspuns: De ce Mă întrebi: Ce bine? Binele este unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile“. Mat. 19,16—17.

Chiar și apostolul Pavel, care a scris cel mai mult despre credință și mântuire prin sângele lui Hristos, singele Legământului celui Nou, inspirat fiind de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, a declarat solemn atît iudeilor, cit și creș-

tinilor, că pentru a fi mintuiți prin credința în Isus Hristos, trebuie să păzim cu sfințenie poruncile lui Dumnezeu, după cum este scris: „Tăierea împrejur nu este nimic și netăierea împrejur nu este nimic ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu“. 1 Cor. 7. 19.

Noul Testament, spre deosebire de Vechiul, are făgăduința scrierii poruncilor lui Dumnezeu în inimi prin Duhul Sfânt, așa încît postulatul păzirii poruncilor lui Dumnezeu în Noul Testament, este amintit de Duhul Sfânt și în ultima carte a lui cînd zice: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“. Apoc. 14,12.

„Prin patriarhi și profeți, din zilele lui Adam și pînă la scenele de sfîrșit ale timpului, vorbește glasul lui Hristos. Mîntuitorul este tot atît de clar arătat în Vechiul Testament, ca și în Noul. Ceea ce face să iasă în evidență cu putere și frumusețe viața lui Hristos și învățăturile Lui în Noul Testament, este tocmai lumina din trecutul profetic. Minunile lui Hristos sînt o dovadă a divinității Lui; dar o probă mai puternică despre faptul că El este Mîntuitorul lumii se află comparînd profețiile Vechiului Testament cu Istoria Noului Testament“.

Mîntuitorul Isus Hristos este revelațiunea supranaturală a Vechiului Testament și este revelațiunea supremă și definitivă a Noului Testament. El este Alfa și Omega, Începutul și Sfîrșitul. El este Cel Atotputernic, de o Ființă cu Tatăl, și este Domnul Vechiului și Noului Testament: „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întîi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile, care sînt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute“. „A împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului, și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin“. Col. 1,15,16; 1 Tim. 1,17.

DESPRE SCRIEREA BIBLIEI

V. LASZLO

Cărțile Vechiului Testament au fost scrise aproape în întregime în ebraică, cu excepția unor părți — mai ales în Daniel și Ezra — scrise în aramaică.

Partea aramaică din Daniel începe cu capitolul 2, versetul 4, unde „Haldeii au răspuns împăratului în limba aramaică“.

Ebraica și aramaica sînt foarte strîns înrudite.

Pe de altă parte cărțile Noului Testament au fost scrise în limba greacă.

În limba română întîlnim foarte multe cuvinte care își au originea în limba greacă. Dacă iau un Nou Testament grecesc și încep să citesc primele versete din Evanghelia lui Ioan, de îndată găsesc o sumedenie de cuvinte care au trecut în românește.

Chiar în primul rînd, folosind litere latine, este arche, însemnînd „început“, izvorul cuvîntului „arhaic“. Un arhiepiscop este „primul“ sau „cel mai de frunte“ episcop.

După trei cuvinte mai departe vine logos, ce înseamnă „cuvînt“, „vorbit“, „învățătură“.

Nu același lucru poate fi spus despre vechea ebraică și aramaică. În ce privește începerea, ele se scriu de la dreapta la stînga.

Ne este oarecum de ajutor să constatăm că există oarecari asemănări interesante între alfabetele ebru, grec și român.

Primele două litere din alfabetul grecesc sînt: alpha, beta, echivalentul literilor noastre, a, b. Cînd rostești cuvîntul „alfabet“, ai început să repeți literele grecești.

Primele două litere din alfabetul ebraic sînt aleph, beth. Negreșit trebuie să căutăm o timpurie sursă comună a alfabetelor limbilor Bibliei.

Puține cuvinte au fost luate direct din ebraică în alte limbi moderne, și pentru o vreme cel ce începe să studieze ebraica se simte pierdut într-o limbă foarte străină. Dar dacă stăruie, mai tîrziu descoperă că în multe privințe ebraica și aramaica sînt mai puțin greu de învățat decît greaca.

Copiile originale ale cărților Bibliei la început au fost toate „manuscrite“. Cum am spune, ele erau toate scrise de mînă. Invenția tiparului se găsea încă departe în viitor.

Cele mai multe dintre aceste documente au fost scrise probabil pe piele sau papyrus — o materie ușor strica-

bilă, făcută din tulpina plantei papirus.

Nu se știe a exista nici unul dintre manuscrisele originale ale Bibliei. Mai mult ca sigur că toate, cu trecerea vremii și prin multa folosire, s-au distrus și au dispărut.

Aceasta ar putea părea o pierdere serioasă. Însă de fapt nici o altă carte veche nu a fost așa de bine păstrată ca Biblia. Timp de secole bărbați devotați și-au luat anevoioasa sarcină să copieze și recopieze vechile manuscrise ale Bibliei. Astăzi există sute și mii din aceste documente în bibliotecile și muzeele lumii.

Multe dintre aceste manuscrise scot în evidență că au fost copiate cu multă grijă. După anul 700 d. Hr. Cărturarii numiți Masoreți își luară drept deosebită sarcină a lor să asigure corecta transmitere

a Vechiului Testament, generațiilor viitoare. Ei statorniciră amănunțite și stricte reguli de urmat în ce privea copierea manuscriselor ebraice, mai ales dacă ele urmau să fie folosite în sinagogi.

Nici un cuvânt sau literă nu trebuia să fie scrisă din memorie. Scribul trebuia ca înainte de a-l scrie, să privească atent fiecare cuvânt în parte și să-l și rostească.

Drept ultimă prevedere față de vreo posibilă greșală, Masoreții numărau chiar și versetele, cuvintele și literele fiecărui capitol. Dacă aceste socoteli nu se potriveau cu cele din copiile cele nou făcute, lucrarea era înlăturată.

Totuși, nu toate manuscrisele Bibliei au fost lucrate cu aceeași extraordinară grijă și exactitate. Ca urmare, nu toate copiile Bibliei din limbile

originale sună întru totul la fel. În fapt, totalul numărului de deosebiri dintre manuscrise se ridică la multe mii.

Ca și pierderea documentelor originale, existența atîtor variante ar fi putut alcătui o serioasă dilemă. Dar dimpotrivă, există o așa bogăție de temeuri ce pot fi folosite pentru reconstruirea originalei redări atît a Vechiului cît și a Noului Testament încît pe bun temei se poate afirma că în esență textul Bibliei este sigur.

Cele mai renumite manuscrise ebraice ale Vechiului Testament sînt descoperitele de curînd Suluri de la Marea Moartă. Ele sînt de asemenea cu mult mai vechi, datînd înapoi din vremea Domnului Hristos și mai dinainte. Și exprimarea acestor manuscrise, cu toate că au fost copiate timp de atît de multe secole înainte ca Masoreții să-și fi început grijuia lor lucrare, nu arată nici o deosebire însemnată față de așa numitul „Text Masoret“.

Se poate că cel mai vestit dintre toate manuscrisele grecești ale Bibliei este Codex Sinaiticus. „Codex“ înseamnă „carte“ și vrea să indice că Sinaiticus nu a fost înfășurat ca sul asemenea vechilor manuscrise ebraice ci era legat în foi asemenea unei cărți moderne.

Acest neprețuit manuscris a aproape întregii Biblii grecești a fost denumit după Muntele Sinai, unde a fost descoperit în 1844 de către învățatul german Pischendorf, în biblioteca unei mînăstiri. În 1860 el a fost trimis de către călugări Tarului Rusiei la Petersburg, unde a fost păstrat pînă în 1933, cînd Codex Sinaiticus ajunsese la Londra și se găsește acum la Muzeul Britanic.

Cu toatele există mai mult de 4.500 manuscrise ale Noului Testament, în totalitate sau părți din el. Unele din acestea pe fragilul papirus, sînt datate încă din anul 200 d. Hr.

Cu toate că limba greacă era de fapt înțeleasă pretutindeni în toată lumea romană, primii misionari creștini socotiră necesar să traducă Scripturile în limbile natale ale celor pe care căutau să-i convertească.

După greacă, cea mai importantă limbă a imperiului Roman era latina. Se poate că prima versiune latină apăru la scurta vreme după jumătatea secolului al doilea. Astăzi mai există încă mai mult de cincizeci de copii din această primă Biblie Latină.

Cu scrierea tot mai mult a copiilor versiunii latine, inevitabil că se strecurară deosebiri. Către sfârșitul secolului al 4-lea Papa Damasus ceru marelui învățat Jerome să pregătească o versiune a Biblii Latine care să fie statornică drept versiunea oficială a bisericii.

Astfel, luă naștere Latina Vulgata, Biblia standard a creștinismului apusean în tot cursul Evului Mediu.

Ea a fost copiată și recopiată de mii de ori. Azi se socotește că există numai în Europa mai mult de 8.000 de copii din această versiune.

Cu răspîndirea creștinismului în Egipt, Mesopotamia și chiar dincolo de hotarele imperiului Roman, Biblia fu tradusă în multe alte limbi. Copii ale acestor vechi traduceri alcătuiesc un ajutor valoros în reconstituirea originalei redări a Scripturilor.

În timpul primelor secole, conducătorii creștini făcură

dese referiri la Biblie, citînd-o în forma în care le era la îndemînă în zilele lor. Multe din aceste citări sînt mai timpurii chiar decît cele mai vechi manuscrise, alcătuiind astfel acele așa numite „Citate Patristice“, foarte valoroase în cercetarea originalei exprimări biblice.

Știința și tehnica analizei și comparării acestor nenumărate izvoare în așa de mult diferite limbi este cunoscut drept „critica textuală“. Aceasta este mai de grabă critică „moderată“ decît cea „înalță“. Critica mai înaltă se ocupă cu întrebări ca acestea: Cine a scris cartea? Cînd, de ce, cui, și sub ce împrejurări a scris-o?

Scopul critice moderate este doar restabilirea redării manuscriselor originale.

Critica textuală recunoaște inevitabilitatea greșelilor strecurate în documentele scrise de mînă. Ai încercat vreodată să copiezi cu mîna un articol lung? L-ai redat desvirșit?

Închipuie-ți sporita greutate în copierea originalului ebru, aramaic și grec. Nu existau capitole, nici versete, nici punctuație, nici chiar despărțirea dintre cuvinte.

Cum ați citi expresia: Dumnezeu încercare și trimite ajutor? Dumnezeu e în cer, care și trimite ajutor? sau, Dumnezeu e în cercare, și trimite sigur ajutor?

În vechea ebraică nu existau nici vocale.

Dacă ai spune numai consoanele MR aceasta n-ar putea însemna „mere“, „mor“, „mare“, „mîr“ sau nici una dintre acestea?

Uneori scribul putea să vadă sau să audă un cuvînt și să scrie exact altul asemănător lui. Aceasta probabil explică și varianta din Apocalips 22,14.

Manuscrisele folosite de unele traduceri redau: „Ferice de cei ce împlinesc poruncile Sale, ca să aibă drept la pomul vieții“. Alie manuscrise, învață că fericiții sînt „cei ce își spală hainele“.

Din pricina acestei schimbări unele traduceri au fost în-

vinuite că minimalizează importanța păzirii poruncilor lui Dumnezeu. Însă critica textuală înțelege cu cită nevinovăție o asemenea variantă a putut apare în manuscrisele de mai tîrziu. Observați cit de mult asemănătoare sînt cele două expresii cînd sînt scrise în limba greacă, însă folosim litere latine spre a arăta asemănarea sunetului cit și a înfățișării.

HOI POIOUNTES TAS ENTOLAS AUTOU, ce înseamnă: „cei ce împlinesc poruncile Sale“.

HOI PLUNONTES TAS STOLAS AUTON, ce înseamnă: „cei ce își spală hainele“.

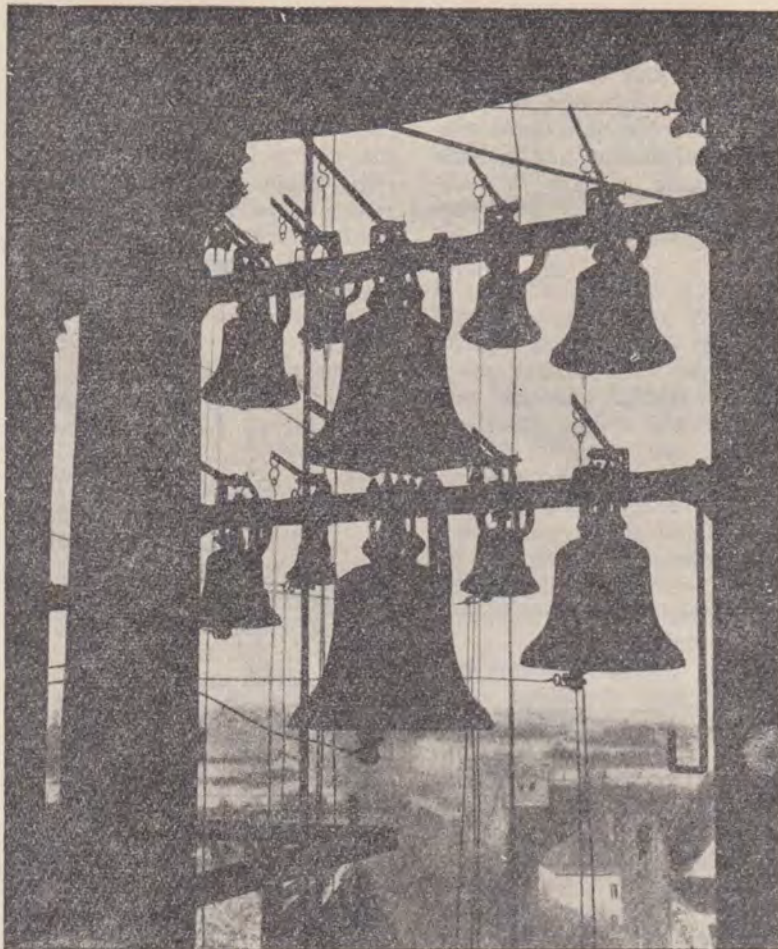
Pentru un ochi sau o ureche în nepăsare sau adormire aceste două rînduri par și sună aproape la fel. Cit de ușor putea un scrib să fi văzut sau auzit cuvintele mai puțin familiare din rîndul doi și să fi scris cuvintele din rîndul întîi.

Deoarece „își spală hainele“ este o exprimare mai greoaie, și deoarece aceasta este redarea găsită în cele mai timpurii manuscrise, simpla cinstire a textului critic cere a se recomanda traducătorilor moderni ca să adopte această redare în versiunile lor ale Noului Testament.

Cît privește păzirea poruncilor lui Dumnezeu, există o sumedenie de alte versete care stăruie asupra acestei datorii crestine, mai ales chiar și în cartea Apocalipsei. Vezi Apoc. 12,17; 14,12.

Traducătorii din secolul al șaseprezece, au avut la îndemînă numai o mică parte din imensa colecție de izvoare biblice ce atît de ușor stă azi la dispoziție.

Este adevărat că există multe greșeli în manuscrise. Cit de firesc să fie găsite! Cit de interesant este să fie comparate! O erudiție competentă este în stare să le recunoască și să le îndrepte. Cele cîteva care încă mai alcătuiesc subiect de dezbatere nu fac decît să sporească interesul pentru studierea textului. Ele nu prezintă nici o amenințare pentru înțelesul general al Scripturilor.

Puterea pildei

I. DINESCU

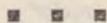
Luind învățături din natură, Hristos vorbea despre lucruri pe care însuși mîinile Sale le făcuse și care aveau calități și virtuți pe care El însuși le dăduse.

Prin pilde Isus arăta adevărul atît de lămurit, încît rătăcirea se vedea limpede și cei sinceri trăgeau folos din învățăturile Sale. Înțelepciunea divină și harul nemărginit erau acum arătate clar din cele create de Dumnezeu.

Din natură și din întîmplările vieții, El învăța despre Dumnezeu. „Însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și Dumnezeirea Lui se văd de la facerea lumii, cînd te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El“. Rom. 1,20.

Hristos nu Se ocupa cu teoriile abstracte, el dădea învățături practice pentru forma-

„Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde și nu le vorbea deloc fără pilde, ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul care zice: Voi vorbi în pilde, voi spune lucruri ascunse de la facerea lumii“. Mat. 13,34-35.

rea caracterului. Învățături care să dezvolte puterea noastră de a cunoaște pe Dumnezeu și de a face bine.

Bunele principii pot avea o mare înriurire, dar bunele pilde au una și mai mare, arătîndu-ne înțelepciunea la lucru. Bunele sfaturi și relele pilde nu fac decît să zidească cu o mină și să dărîme cu cealaltă.

De aci însemnătatea alegerii prietenilor, cu cea mai mare

grijă, mai ales în tinerețe. Între tineri este o afinitate care tinde pe nesimțite să le dea o asemănare comună.

Cineva zicea: „O tovarășie bună, sau nici una“. Să ai acest îndreptar. E mai bine să fii singur decît într-o tovarășie proastă. Meritul unui om se cunoaște totdeauna după cel al oamenilor cu care trăiește.

Pilda, oricît e ea de mută, este unul din cei mai puternici dascăli din lume. Școala ei este aceea a vieții practice, unde învățătura se dă prin acțiune, totdeauna mult mai convingătoare decît prin vorbă.

De aceea Apostolul Pavel îndeamnă pe tînărul său conlucrător: „Și dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune. Fii o pildă pentru credincioși, în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție“. 1 Tim. 4,12.

Bunele sfaturi au desigur greutatea lor, dar dacă nu sînt însoțite de pilde bune, n-au decît o înriurire slabă.

Pilda chiar în lucrurile obișnuite în aparență, are deci o însemnătate cu atît mai mare, cu cît contribuie neîndoielnic în bine sau în rău, să formeze caracterul. Astfel vedem carac-

terul părinților reproducându-se în copiii lor și pildele de dragoste, de disciplină, de muncă, de stăpînire de sine, pe care ei le-au dat în fiecare zi, trăind și lucrînd încă atunci cînd ceea ce s-a învățat pe dinafară a fost uitat de mult. Aceasta făcea pe un înțelept să spună că: copiii săi erau „viața sa viitoare”. Simplul fel firesc de a fi și de a lucra al unui tată, sau a unei mame sînt de ajuns ca să dea caracterului unui copil, o pecete care nu se va stinge niciodată.

„O sărutare a mamei mele” zicea un tînăr, „a făcut din mine un pictor”. În adevăr, înrîurirea zilnică pe care părinții o poartă asupra copiilor lor prin viața pe care o duc sub ochii lor, este așa de mare, încît cel mai bun sistem de educație părintească ar putea să fie cuprins în aceste cuvinte: „Îmbunătățește-te tu însuși”.

NICI UN GÎND, NICI O FAPTĂ, NICI O VORBĂ FĂRĂ URMĂRI. E ceva îngrozitor și solemn în ideea că nu este nici o faptă, nici un gînd în viața omului, care să nu tragă după sine un întreg lanț de urmări, a căror urmă n-o putem afla pînă la capăt, nici una care pînă la un punct să nu coloreze viața noastră și să nu înrîurească pe nesimțite viața celor care ne înconjoară.

În Cuvîntul Inspirat avem exemplul fiului risipitor că viața și faptele celor ce l-au înconjurat au avut efect asupra vieții lui.

Un cuget bun și o faptă bună își vor da totdeauna roadele, chiar dacă noi nu vom fi de față ca să ne bucurăm, și tot așa și cele rele. Oricît de mică și necunoscută ar fi viața noastră, putem fi siguri că oricum și oricînd pilda noastră va produce un efect bun sau rău. Fiecare din noi este o parte întregitoare dintr-un tot, și fiecare din noi, prin faptele lui, crește sau micșorează, pentru o clipă sau pentru totdeauna, cîtimea binelui sau răului general.

După cum prezentul își are rădăcinile în trecut iar viața și pilda strămoșilor noștri continuă să-și reverse puternica lor înrîurire asupra noastră, tot așa

prin faptele noastre din fiecare zi contribuim la alcătuirea condițiunilor existenței și ale caracterului generațiilor urmașe.

Faptele oricărui om nu dispar cu desăvîrșire. Trupul lui se poate risipi în pulbere, dar faptele lui bune sau rele își poartă roadele înrîurind mai departe generațiile în viitor. În aceasta constă marea răspundere a existenței omenești. O viață bine întrebuințată în mijlocul societății, trăind pentru binele și ajutorarea altora așa cum ne învață și Sfînta Scriptură în Ebrei 12,14: „Urmăriți pacea”, iar în Ps. 34, 14: „Depărtează-te de rău și fă binele, caută pacea și aleargă după ea”. Iar Apostolul Pavel în Romani 12,18 spune: „Dacă este cu putință, încercînd atîrnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii”.

Deci o viață bine condusă, cinstea unui caracter cu grijă

păstrat, nu sînt o moștenire mică pe care o lăsăm urmașilor, ci e cea mai grăitoare lecție de virtute și cea mai aspră dojană a viiului.

Fericîți cei care pot spune împreună cu Marie Pape Carpetier: „Mi-e de ajuns că părinții mei, așa cum au fost, nu m-au făcut să roșesc niciodată și că eu fiica lor, așa cum sînt, nu i-am făcut niciodată să verse o lacrimă”.

Este așadar, de mare însemnătate ca tinerii să caute o bună tovărășie și să năzuiască spre un ideal înalt. Cineva vorbind de avantajile pe care le-a cules din legăturile cu oamenii de aleasă inteligență și de nobil caracter, zicea: „Nu stau la îndoială să declar că lor le datorez în ce privește progresul meu intelectual, mai mult decît cărților pe care le-am citit”.

Fluturile și păianjenul

Un fluture odată rătăcit

Zburînd în sus și-n jos s-a pomenit

Intr-un ungher întunecos de casă

Lîngă-un păianjen ce-și croise plasă.

Privind păianjenul spre noul musafir

Venit la el din bolta de safir

Cu aripi colorate de lumină,

De-un fir firav de plasă se anină

Și-i zice: „Dragul meu, de unde vii,

Nu vrei amicul meu să fii?”

Iți fac alătura o plasă mare,

Sîntem feriți de razele de soare

Și-avem mîncare muste din belșug”.

„Da, dar pentru mine asta e un jug”.

Răspunde fluturile speriat.

Nu pot să fiu cu tine aliat;

Eu vreau să zbor în razele de soare

Și să sărut pe rînd floare cu floare;

Iubesc lumina, aerul curat,

Iar tu ungheru-acesta-ntunecat;

Deci casă bună nu vom face

Căci fiecare stăm unde ne place.

TITU ZAMFIR

cartea „Încercări asupra artei de a face binele“, carte în care autorul nu făcuse decât să reproducă icoana propriei sale vieți: așa că nimeni n-ar putea spune unde se oprește unda binefăcătoare a pildei bune.

De aici se arată folosul pe care în literatură ca și în viață îl avem dacă legăm în viața prietenii curate, dacă citim cărțile cele bune, căutând a admira și a învăța cu înțelepciune ceea ce găsim mai desăvârșit în ele.

Apostolul Pavel prin Cuvîntul inspirat spune: „Cercetați toate lucrurile și opriți ce este bun“ pentru zidirea voastră.

Astfel viața unui singur om care se distinge prin energie și stăruință în aspirațiile sale, e de ajuns să aprindă focul sacru în toți aceia care au aceleași gusturi și aceleași inclinații, și să conducă la aceeași distincție și chiar la același succes pe toți aceia ale căror eforturi sînt tot atît de vajnice. Și lanțul pildei cuprinde astfel toate vîrstele în succesiunea nesfîrșită a inelelor sale.

NECROLOG

În ziua de 31 Ianuarie 1970, a adormit în Domnul sora Dașoveanu Paulina, soția pastorului pensionar Dașoveanu Grigore, din orașul Buzău.

S-a născut la 11 Ianuarie 1888 în București. În anul 1920 primește credința și este botezată în Biserica A.Z.S. de către fratele P.P. Paulini. Se căsătorește în anul 1922 cu fratele Dașoveanu Grigore, predicator al Evangheliei.

Soție credincioasă și o bună creștină a fost un sprijin prețios pentru soțul ei. Ca mamă a fost greu încercată intrucit ambii copii pe care i-a avut unul în vîrstă de 21 ani iar altul în vîrstă de 26 ani au dat tribut morții în floarea vîrstei.

După 82 de ani de muncă, de luptă și încercări grele, obosită, a închis ochii cu speranța fericită a revederii cu Mintuitorul Isus și cu iubiții săi din familie și din Biserică.

Serviciul de înmormîntare a fost ținut de frații pastori Pirvan Marin din partea Uniunii, fr. Ionescu M. Mihai, Dodu Gheorghe, Chițu Marin și Biduc Ion.

Ferice de morții care mor în Domnul căci faptele lor îi vor urma.

M. PIRVAN

Artiștii de asemenea se simt înălțați prin contactul cu alți artiști mai mari decît ei. Geniul lui Haydn, de pildă, s-a aprins pentru întia dată cînd artistul veni în legătură cu Haendel, despre care zicea: „Cînd vrea, lovește ca fulgerul“. Scarlatti era un alt admirator al lui Haendel, îl urmări de-a lungul întregii Italii și admirația lui era așa de mare, încît mai tîrziu cînd vorbea despre el se închina.

Adevărații artiști sînt totdeauna gata să recunoască cu mărinimie marea confracțiilor lor. Beethoven avea pentru Cherubini cea mai mare admirație, iar despre Schubert spunea: „Cu adevărat, o flacără divină îl însufletește“.

Una din dovezile cele mai izbitoare ale puterii exemplului ne este dată de tăria pe

care o au cei bravi asupra celor slabi, de a-i face să le împărtășească ardoarea și să-i tragă după ei. Chiar numai amintirea marilor fapte de vitejie este ca o trîmbiță care împinge la asalt.

Marele folos al pildelor stă tocmai în acela că ele abundă în fapte nobile pe care noi le putem lua de model. Glorioșii noștri strămoși sînt de față printre noi prin aducerile aminte ce ne-au lăsat. Așa că o carte care cuprinde viața unui om virtuos este plină de seminte prețioase. Milton spunea: „E tot ce este mai prețios și mai curat din singele unui înalt spirit, îmbălsămat și păstrat pentru a doua viață“.

Franklin obișnuia să atribuie utilitatea și însemnătatea rolului pe care l-a îndeplinit, faptului că în tinerețe citise

MENIREA FEMEII

*Cînd fost-a pe lume femeia creată
A vieții menire i-a fost arătată :
Tovarășă bună și nedespărțită
Bărbatului care i-a fost rînduită.*

*Femeia-i coroana căminului care
De veacuri formează poporul cel mare ;
O forță ne-nvînsă, prin tot ce ea spune,
Povețele-i drepte, de-a pururea bune.*

*Femeia-i oglinda și chipul la care
Privesc copilașii în lumea cea mare ;
Virtute sau viciu, progres și cultură
Depind de o mamă în mare măsură.*

*Precum ea își crește copilul ce-l are
Așa omenirea va crește sub soare,
Așa se ridică sau poate coboară
Nivelul moralei în oricare țară.*

*Femeia-n cămin e o stea... E lumină...
Izvorul de bine, de viață senină.
Ea, dascăl cucernic, formează de zor
Destinul vieții în orice popor.*

.....
*Femeie și mamă, gîndește-te bine
Că lucruri atîtea depind doar de tine !
Menirea ce-n lume ți-a fost arătată
E mare și sfîntă !... Tu, fii devotată*

*Fii demnă de-a pururi de darul ce-l ai,
Exemple frumoase la alții să dai !
Ridică nivelul moral cît trăiești,
In veci să faci bine, în veci să iubești !*

I. ȘTEFĂNESCU

Curierul
ADVENTIST